

Дѣдо Марко е отъ стария свѣтъ. Всичко ново го очудва. Той се дѣви и мае на новия свѣтъ.

— Младитѣ излѣзоха по-умни отъ насъ, — казваше често. Тѣ изнамѣриха нѣща, които улесняватъ човѣка на всѣка стѣпка. Тѣ направиха живота по-приятенъ и разнообразенъ. . .

Дѣдо Марко обичаше да прочита. Училъ се е да пише и чете на пѣсѣкъ. На неговата масичка, до леглото, вие ще видите една книга съ стара подвързия. Това е *псалтирь*. Него той прочита. Зрѣнието на тоя добродушенъ старецъ е отслабнало. При четене той си служи съ очила...

Веднажъ Тотка зе неговитѣ очила. Колко се зачуди, кога видѣ, че дѣдо ѝ не бѣ ги изтривалъ. Тѣ бѣха покрити съ прахъ. А нумера, залѣпенъ на стѣклата въ крайчеца, още стоеше.

— Какъ може дѣдо да гледа прѣзъ тия очила! — рече на себе си Тотка. — Види се, той е забравилъ да ги очисти, защото не е мързелъ. . . .

Тотка припна въ другата стая, зе чиста кърпа и изтри очилата. Послѣ намокри книжката съ нумера и ги отлѣпи.

Дѣдо ѝ влѣзе.

— Тукъ ли е моята Тотка? — рече и я погали по главичката.

— Дѣдо, — каза нетърпеливото внуче, — азъ ти очистихъ очилата!

Дѣдо Марко се зачуди. Тотка забѣлѣза и потита:

— Лошо ли направихъ?

— Добрѣ, добрѣ!

— По-добрѣ ще гледашъ. . . . Очилата не мажатъ съ нищо. . . Въ стѣклата нищо не турятъ...